

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ... ΝΕΚΡΟΥ !...

Υπάρχουν γεγονότα στη ζωή, τα οποία κι' ο πειθ γόνιμος μυθιστοριογράφος δε θά τολμούσε να φαντασθή.

Ένα άπ' αυτά έλοβε χάραν τελευταία σε ένα μικρό χωριό της Ρωσίας και υπερβαίνει κάθε προηγούμενο στη σατανικότητά του.

Σε λίγο ήρθε κι' ο παπάς ο όποιος εκάθισε χωρίς να προσέξη την αντικατάσταση κι' άρχισε να λέη τις συνηθισμένες εκκλησιαστικές ευχές.

Οι άδρες πενούσαν άργά. Έπί τέλους χτύπησε μεσάνυχτα. Στο δωδέκατο άκριβος χτύπο ο όποιοίτέμενος νεκρός πήδησε άξασφα από την κάσα και τη στιγμή που το παιδί έπεφτε λιπόθυμο από τον τρόμο άρπάξε τον παπά άπ' το λαϊκό και τον έπνιξε.

Την άλλη μέρ το παιδί που είχε επανέλθει έν τώ μεταξύ τις αισθήσεις του δι ηγήθησε σ' όλον τον κοσμο δι' ο πεθαμμένος στο δωδέκατο χτύπο του μεσονυχτίου είχε πηδήσει έξω άπ' την κάσα και είχε πνίξει τέν παπά !

λήση στους στρατιώτες του κι' έμπαινε κατ' εύθετον στο γραφείο του ύπασπιστή, γιά να ρουφήξη τον καφέ του και να μοιράση ποίρα άρματικά.

Οι στρατιώται είχαν πικαριστεί. Έμμοιρούριζαν στο πέρσμά του, έβόγγαζαν κατά της προτιμήσεως αυτής και όσες φορές τον βλέπαι να περνάη, άτακαστον και με μονόλο, έλεγαν άναμεταξύ τους.

Μωρέ κουραμπιές !
Και δειχνοντας κατόπιν τον λοχία :
Και με... γ α ρ υ φ α λ ο !..

Έν τούτοις όμως ο Γκολφέτος προβιβαζότανε. Πόθην ή μυθιστορίδης αυτή δύναμη, που τον έσπρωχνε προς τα άνω ;...

Έγεινε λοχίας, έπιλοχίας, ραγδαίος άνθυπασπιστής. Τάρα κάνα άπόγευμα έπερνε τους άνδρας του βαβάλλα και τους έβγαζεν έξω με γυμνάσια. Μόλις προχωρούσαν λίγο, έστέκοντο σε μία μπύρα έξοχική, κερνούσαν ο Γκολφέτος και ξαναγυρίζαν όλοι τραγουδόντες άσματα πατριωτικά. Ο Γκολφέτος έμενε παρισίως, σάν να μη καταδεχότανε να συμπεριληφθή κι' αυτός εις τα τούαυτα. Γιά πρωτότυπα αυτά γυμνάσια δεν διακρίσαν και πολύ. Μετά τινς ήμέρας, ο άνθυπασπιστής Γκολφέτος, από την Ισπανία σ υ γ κ ά η κ ε και μπήκε στο Νοσοκομείο. Έκανε ένα μήνα να φάη. Λένε πως οι γιατροί τον άφησαν, άν και ήσαν στη δύναμη γραμμένος του Νοσοκομείου, να πάη στην Άθήνα και έτσι γύρισε παχύσωρος. Όταν φανηκε στο λόχο, οι άξιωματιοί τον έτρογύρισαν.

— Πώς πάει το σύγκραμνι, έπέρασε ;
— Δέν κάθουσαν άκόμα, καύμενο, στο Νοσοκομείο ! Πφ ! Μήπως χάλασαν ο κοσμος !

— Μά όχι, έξεραιε ;... έγώ ήρθα από το Λονδίον, γιά να καταταχθώ έθελοντής !... Άφρηκα περιουσία έκει άπάνω !.. 5000 λίρες εισόδημα τον χρόνο και δύο αυτοκίνητα, πού θά χάρισω στο στρατο... Δέν πίνετε κανένα ποίρο ; Είνε μάγκα πρώτης τάξεως. Χόδες μόλις ρουθ τα στείλαιν... Και έτσι πού λέτε, δέν δύναμαι να μένω στο Νοσοκομείο !..

(Το τέλος στο προσεχές)

Σταμ. Σταμ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Ένα πρωτότυπο βραβείο

Ός γνωστόν στις μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες γίνονται τελευταίως διαγωνισμοί καλλονής, έλέγονται κάθε τόσο και νέες βασίλισσες και λανσάρουνται άγνωστοι κινηματογραφικοί άστέρες.

Πούδς θά το πιστεύε όμως ότι ένας διαβόλημένος Έγγλέζος θά είχε την ιδέα να προσφωρη ός βραβείο στους άναγνώστες της έφημερίδης του... ένα κορίτσι με άμικτές χιλιάδες λίρες εισόδημα ;

Και όμως έγινε κι' αυτό. Ο Άγγλος αυτός, διευθυντής ενός μικρού φύλλου του Λονδίον, προσκήρυξε διαγωνισμό και άδρας ώς βραβετον μία χαριτωμένη κοπέλλα που ζούσε με τη γιαγιά της και ή όποία έδέχτηκε την πρώτησή του, έφόσον αυτός ανέλαβε την έποχρήσωση να την προκρίση. Όλοι οι άγαμοί συνδρομηταί της έφημερίδης του, παλαιοί και καινούριοι, είχαν τό δικαίωμα να παρευρεθούν στον πρωτότυπο αυτό διαγωνισμό, κατά τον όποιον ο εύτυχής μνηστήρ θά εξέλέγετο από την ύποψηρία νύφη.

Η έμπνευση του άγγλου δημοσιογράφου είχε μεγάλη έπιτυχία. Άλειφοί μνηστήρες συνδρομηταί παρουσιάστηκαν στα γραφεία της έφημερίδης μόλις έμαθαν το νέο κι' ο άγανοθέτης ήταν γεμάτος χαρά γιατί ήλπιζε ότι με την τσχη κομορσορροη και διαφήμιση του διαγωνισμού ή κυκλοφορία του φύλλου του θα ήθεσαν σημαντικά. Ο διευθυντής της έφημερίδης εξέδωψε βέβαια τεράστια ποσά σε γλκνίσματα, σε ταβάνια, ή να ιμιος, δέν εξέλεξε γιά σύζυγό της κανένα άπ' όσους είχαν περάσει μπροστά της, γιατί λέει, κανένας δέν της άρεσε... Τόση ήταν ή άγανάκτηση των... μνηστήρων, κατόπιν αυτού, όστε το φτωχό φύλλο έβησε σε λίγες μέρες χάρις στη μεγαλειώδη ιδέα του διευθυντή του, ή όποία όμως άν έπετύχαινε θά του έξασφαλιζε μεγάλη κυκλοφορία και τεράστια κέρση...

Μιά διαθήκη έντελώς άμερικάνικη

Στον Άγιο Φραγκίσκο πέθανε τελευταία ένας πλούσιος έμπορος, άρκετα έξυπνος χωρίς άμφιβολία, του όποιου ή διαθήκη διεσέδασε ύπερβολικά τους συμπαιρωίτες του όταν άνοιχτηκε.

Ο έμπορος αυτός, ο όποιος ήταν άγαμος επεδίωκε σ' όλη του τη ζωή τη συναναστροφή με τους γιατρούς. Για τ' παρμημικο προσκαλους στο σπίτι του πότε τον τακτικό γιατρό του, ποτε έναν άλλο ειδικό, παραποιούαν γιά την κατάσταση της ύγείας του, έπαιρνε συμβουλές κάθε ποσο και ζητούσε συνταγες, τις όποιες μπορούσε αξιόλογα να του δώρη κι' όποιωσδήποτε φαρμακοποιός.

— Να ένας άνθρωπος έλεγαν όλοι, πού έχει τυφλή εμπιστοσύνη στην ιατρική !

Τέλος ο έμπορος αυτός πέθανε σε ήλικία μαλιστα 80 έτών και, όταν άνοιξαν τη διαθήκη του είδαν ότι διέθεσε όλη του την περιουσία σε φιλανθρωπικά έργα. Στη διαθήκη του αυτή, ότιοδε στο τέλος και ή έξης παμωγραφος :

« Αγαπώ πολύ τους γιατρούς, άλλα τρέμω δε Ισου την Ια.οική. Γι' αυτό σ' όλο το διάστημα της ζωής μου δέν έπικρα ναύε κανένα άπ' τα φάρμακα που με συνερνούλευαν, τ'όνα εις όντα, ές σιν φαρμακοποιο και τ'α φάρμακα που μούδινε να εφύλαξα όλα. Θά τα ρηχτώ στο δωμάτιό μου βαλμένα σην σενά και τακτοποιημένα μέσα σιν ιτουκάπη. Για κληροδοτώ στην Έθνηκή Ιατρική Ακαδημία της Βοστωνής. »

Όταν άνοιξαν το άναφερομενο ντυουλαπι βρήκαν έκει μέσα 6580 μ ουκάλη μικρά και μεγάλα παντος σχήματος, 2780 κουτια γεμάτα κανόνες διάφορων ειδών και 1980 κουτια με χαπια για πολλές ασθένειες.

Υπολείπεται να μάθουμε άν ή Άκαδημία της Βοστωνής εδέχθηκε την περιεργη αυτή συλλογή.